

stuen, hvor han næppe var kommen tilsæde, før han besvimele.

Der gik nu Bud efter en Droske, og da han var kommen til sig selv igen, tog Brødrene ham under Armen og ledede ham ud til Vognen. Her hørte han Signe give Kusken Ordre til at køre til det fælles Søkendehjem, og han forsøgte ingen Indvending. Han følte sig saa uendelig kraftesløs og træt og troede sikkert, at han skulde dø.

Saasaare han var kommen tilsengs, faldt han ogsaa hen i et timelangt Blund, der halvt var Afmagt, halvt forvirret Søvn, og hvorunder han i Drømme genoplevede den hele Gudstjeneste, men som en himmelsk Aabenbaring. Han stod atter derhenne ved Sidevæggen med Solen lige i Øjnene, og Kirkerummet laa for ham i en gylden Dis. Med en forunderlig Fornemmelse af at svæve saae han Himlen aaben over sig; og det var ikke længer Menigheden, der sang, det var et Englekör, han hørte, et tusindstemmigt Halleluja, der tabte sig i Uendeligheden. Præsten stod paa Prækestolen og fremsagde de foreskrevne Bønner for Kongehus og Regering, for Syge og Sorgfulde, for Enkerne og de Faderløse. »Og bede vi, at Naadens Lys maa skinne ogsaa for alle dem, der sidder i Dødens Mørke og Skygge«, sluttete han, og Englekoret svarede med et langt hentonende Amen. Nedenfor i Kirkestolen sad Søsteren Signe; ogsaa hun bad. Og rundt om hende sad Folk